

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.,
sprawy Z. P.
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 czerwca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w G.
z dnia 14 marca 2012 r.;

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu - adw. M. M. - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738,00 złotych (słownie: siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II AKa ..., w której rozpoznawała była apelacja obrońcy skazanego Z. P. od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 marca 2012 r., Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok łączny w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez:

1. brak uwzględnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej jaką stanowił wadliwy skład sądu pierwszej instancji tj. orzeczenie wydano jednoosobowo w miejsce składu jeden sędzia dwóch ławników, tj. naruszenie art. 28 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

2. brak uwzględnienia uprzedniego orzeczenia o karze łącznej, wydanego przez Sąd Wojewódzki w K. w dniu 26 maja 1975 r. sygn. akt V K 88/75 w miejsce wyroku Sądu Wojewódzkiego w K. w dnia 13 grudnia 1973 r. sygn. akt V K 222/73 oraz wyroku Sądu Powiatowego w W. z dnia 12 grudnia 1973 r. sygn. akt II Kp 775/73 tj. naruszenie art. 571 § 1 k.p.k. w zw. z art. 576 § 1 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

1) Zarzut braku uwzględnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, jaką stanowił wadliwy skład Sądu I instancji tj. orzeczenie wydano jednoosobowo w miejsce składu: jeden sędzia dwóch ławników, tj. naruszenie art. 28 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

W myśl art. 574 k.p.k., w kwestiach nieuregulowanych przepisami rozdziału 60 do postępowania o wydanie wyroku łącznego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Nie ulega wątpliwości, iż pośród regulacji rozdziału 60 Kodeksu postępowania karnego brak jest przepisów (o charakterze *lex specialis*) określających skład sądu orzekającego w przedmiocie wyroku łącznego, stąd nieodzownym staje się sięgnięcie w tym zakresie do przepisów o postępowaniu zwyczajnym przed sądem I instancji. Właściwym będzie tu art. 28 § 1 k.p.k., nie zaś art. 28 § 2 k.p.k., gdyż, jak słusznie wskazano w odpowiedzi prokuratora na kasację, orzekanie wyroku łącznego, wbrew sugestii autora kasacji, nie jest orzekaniem „w sprawach o zbrodnie”. „Przedmiotem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie jest rozpatrywanie kwestii odpowiedzialności karnej sprawcy, o której już rozstrzygnięto - i to w zakresie jego odpowiedzialności za czyny stanowiące zbrodnie w składach rozszerzonych zgodnie z regulacją zawartą w art. 28 § 2 k.p.k. - a jedynie połączenie prawomocnie

orzeczonych kar” (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz 2004 r., teza 3 do art. 572). Niezależnie od powyższego wskazać należy, że Sąd Okręgowy w G. nie łączył skazanemu jakiegokolwiek kary wymierzonej za popełnienie czynu stanowiącego zbrodnię, a jedynie badając przesłanki art. 85 k.k. w zw. z art. 569 k.p.k. uwzględnił wszystkie wyroki skazujące zapadłe przeciw skazanemu (s. 8 wyroku Sądu Okręgowego w G.). Biorąc powyższe pod uwagę zarzut naruszenia art. 28 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jawi się jako oczywiście bezzasadny.

2) Zarzut braku uwzględnienia uprzedniego orzeczenia o karze łącznej, wydanego przez Sąd Wojewódzki w K. w dniu 26 maja 1975 r., sygn. akt V K 88/75 w miejsce wyroku Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 13 grudnia 1973 r., sygn. akt V K 222/73 oraz wyroku Sądu Powiatowego w W. z dnia 12 grudnia 1973 r., sygn. akt II Kp 775/73 tj. naruszenie art. 571 § k.p.k. w zw. z art. 576 § 1 k.p.k.

Zważywszy na fakt, że wskazywany przez skarżącego pominięty wyrok łączny, a zasadniczo kary wymierzone za czyny z wyroków jednostkowych połączonych tym orzeczeniem, nie zostały objęte zaskarżonym wyrokiem łącznym (vide s. 8-9 wyroku Sądu Okręgowego w G.) należy w całej rozciągłości podzielić stanowisko prokuratora wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację. Oczywiście jest bowiem, iż nie nastąpiło rażące naruszenie prawa, zaś kwestie te nie miały żadnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Z powyższych względów kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.